

BEATA skapar fantastiska bilder från sitt inre rum

Jag behöver mycket tid för mig själv. För att ladda mina batterier. För att tänka. För att vara kreativ

Det här Beata:

Ålder: 29 år.
Bor: I Göteborg.
Familj: Sambon Tomas Persson Carlberg och dvärgpudeln Tjorven.
Gör: Studerar andra året på akademien Valand.
Intressen: Foto, skriva, naturen, gå på café, musik, spela piano, att sitta tillsammans med en vän och föra djupa samtal om livet.
Motto: Var sann mot dig själv och kom ihåg att du ska hålla i längden.
Andlighet är: Näring för själen.
Hemsida: beataryden.com

Fantasi & drömmar

är livsviktiga för alla människor

29-åriga Beata Rydén bor i en storstad men trivs i ensamhet, i sitt eget sällskap. Och hon har aldrig tråkigt. För det är i sitt inre rum hon tänker allra bäst och kan vara kreativ. Det är här hennes fantastiska bilder föds, fotografier som fascinerar och tar oss med in i drömmarnas värld. Fotokonsten är för Beata en andlighet som ger näring åt själen.

TEXT OCH FOTO: MARIANNE WESTERLUND

Fotograf Beata Rydén och jag möts på Skype en magiskt vacker vinterdag. Utanför mitt fönster på östra Gotland har naturen tänt myriader av gnistrande kristaller på trädens nakna grenar. Som små vita bloss tindrar de i den annalkande skymningen. Beata sitter i sitt kök i Göteborg, smuttar på en kopp rykande varmt kaffe, dvärgpudeln Tjorven värmer hennes fötter. Före vårt samtal har jag tittat på Beatas foton. De innehåller särpräglade drag av magiska element och surrealism. Det är i det sköra gränslandet mellan dröm, fantasi och verklighet Beata ser bilder hon senare försöker visualisera med kamerans hjälp.

Hennes kreativa sida fanns redan som barn. Med en mor som var koreograf och en far som var musiker, fann lilla Beata öppna öron för sina intressen. Hon skrev dikter, spelade

piano, dansade och ritade. Men framför allt dök hon in i fantasins form- och färgstarka värld, som var så spännande jämfört med verkligheten runt omkring.

Efter skolan var hon nästan alltid ensam. Det hände att hon lekte med kompisar, men det var sitt eget sällskap hon föredrog. Och hon älskade det. Aldrig hade hon tråkigt. – Det här mönstret har följt mig in i vuxen världen. Jag har lätt för det sociala, men jag är en introvert person. Jag behöver mycket tid för mig själv. För att ladda mina batterier. För att tänka. För att vara kreativ.

Beata vistas helst i sitt inre. Ofta måste hon tvinga sig ut till yttervärlden, till bullret, till människomassor, till allt som tränger sig på. Den valda ensamheten kan lätt glida över i isolation. Då går Beata på café. Men också det ensam.

– Att gå på café är min stora passion. Att sitta där, helst vid ett fönsterbord och dricka kaffe och läsa. Jag mår bra av hela stämningen. Jag hamnar i ett slags meditativt mellanrum.

Kampen att röra sig mellan de två verkligheterna, den inre och den yttre, har Beata försökt förmedla i bilden *Serenade for Solitude*, som skildrar känslan av att ha ett eget rum, där du är fri från din omvärld, men också isolerad. En isolation som i slutändan skulle innebära ett slags död.

En kvinna i vitt nattlinne ligger hopkrupen i en glaslåda, sökande skydd från natten runt omkring henne. Som en värdefull skatt har hon lagt sig i sitt skrin. Trots sin avskärmning är hon fullt synlig utifrån, hon själv däremot ser inte genom mörkret.

– Jag ville visa den hotfulla känslan av utsatthet. Ekvationen av att vara en del av den här världen och samtidigt uppleva en inre frid tycks omöjlig. Går det? frågar Beata.

Men förutom mellankosmos inre och yttre verkligheter, syns ytterligare en på bilden. Över kvinnan strålar och tindrar makrokosmos oändliga stjärnhimlar genom natten, liksom förmedlande att det kompakta mörkret är nödvändigt för att synliggöra ljuset. – I rymden finns mörker och ljus. Så är det också inom oss människor.

Konst som näring för själen

– Jag har en stark drivkraft att belysa den inre världen, säger Beata. Varje människa bär på mentala bilder som påverkar hur hon betar sig och hur hon uppfattar sin omvärld.

Varför valde hon ett område inom fotografi som egentligen inte går att visa rent fotografiskt?

– Den inre världen är ju det enda jag tänker på, svarar hon skrattande. Jämt. Så har det alltid varit.

– Jag har en stark tro på fantasi och på drömmar, som jag hävdar är livsviktiga för varje människa. Vi klarar oss inte enbart på praktiska saker som pengar och mat. Vi behöver ett rikt inre liv och att vara i kontakt med oss själva.

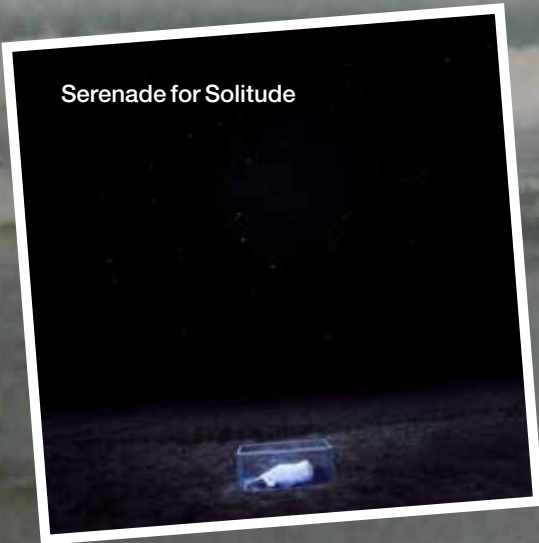
Drömmarnas betydelse har Beata försökt synliggöra i bilden *The Guardian*. En ung kvinna står vänd mot ljuset. Lätta, ljusa moln omger henne. I sin famn håller hon ett stort fluffigt moln.

– Min tanke med bilden är att man ska skydda och bevara sina drömmar. Att aldrig tappa bort det man vill och det man tror på.

– Moln för mig är en symbol för drömmar, för den lite bortglömda världen. Ljuset i bilden får man tolka hur man vill, man får gärna lägga in en andlig aspekt.

Andlighet för Beata har mycket med konst

Serenade for Solitude

The Guardian

Finding Peace

Den här dikten har Beta skrivit:

Walking through life, navigating between the stars through darkness. To be blinded by spotlight, the harsh reality that doesn't allow you to be lost in the unknown night, in your own secret world. A black dress, as a mourning dress to mourn life while we're living it.

Fotot "Letting go" symboliserar en längtan efter att släppa taget och bli ett med allt som sker.

att göra. Konst får oss att stanna upp och leder till introspektion. Och konst är näring för själen.

Vilka drömmar bär hon själv på?

– Jag drömmer om att bo i ett hus på landet, om att finna lugn, om att få leva i naturen, om skaparkraft.

– Och jag drömmer om att kunna försörja mig på mina bilder. En dröm vore att få göra bokomslag.

I våras reste Beata till Island för att leta miljöer till ett nytt arbete hon kallar The Sleep Project. I Islands säregna landskap med glaciärer och termalkällor, vattenfall, svarta stränder och mossklädda lavafält ville hon försöka synliggöra det subtila gränsland man glider in i precis innan man somnar - mellan verklighet och dröm.

– Det är ett både fascinerande och skrämmande tillstånd, säger hon. Man kan uppleva att man flyger, att man faller. Kroppen kan rycka till som av en elektrisk stöt. Man kan få svårt att andas för att något tynger ner en. Ibland syns starka färger och symboler.

– Gemensamt för mina upplevelser i Gränslandet är en obehaglig känsla av att försvinna från mig själv. Av att lämna allt. Precis där, kan jag känna att jag inte vågar släppa taget och somna tryggt. Det kan skapa ångest och rädslor och väcker många tankar.

Mest kreativ på kvällen

I en glaciärsjö tog Beata fotot Hypnagogia. Bilden är ett självporträtt och betyder mycket för henne. I tofflor och nattlinne vadade hon ut i det svidande kalla vattnet. Isflak omgav henne. Is, kall och skoningslös, men samtidigt trollbindande vacker. Symboliskt är hon är på väg in i drömmen. Just där, innan den sveper in henne, känner Beata att hon vill fly, att hon vill springa fort, fort, bort från det som skrämmer. Men att det inte går.

– Det är känslan av vanmakt, av att trampa på stället, av att inte komma vidare jag försökt fånga på bild.

Att skapa något hon aldrig gjort förut, som

Jag hamnar i ett slags meditativt mellanrum när jag sitter ensam på ett café

The Sleep Project, inger Beata stark glädje. Hypnagogia fotograferade hon i dagsljus och omvandlade sedan till natt i Photoshop. Den tekniken har blivit något av hennes specialitet. – Nattens mystik säger så mycket om de utforskade områdena inom en människa.

Beatas arbetsprocess liknar en blandning av måleri och fotografi. Idéer som kommer till henne, skissar hon ner på papper och arbetar sedan koncentrerat med att förverkliga. Hon letar upp rätt miljö att fotografera i, likaså rätt modell och rekvisita.

Hennes bild är tydlig, och ju mer hon håller fast vid sin ursprungsidé, desto sannare blir resultatet.

– Det är min idé som ska förverkligas, ingen annans. Det är viktigt att komma ihåg, understryker Beata. Jag tror det är nödvändigt att

skapandet får ha olika faser. Under en period samlar jag information och inspiration, under en annan gör jag själva bilden. Som konstnär får man inte glömma bort att en viktig del av arbetet sker i ens huvud.

Det är på kvällen Beata är som mest kreativ. Sent, när hon vet att ingen kommer att störa henne, kan hon gå in helt i sig själv och slappna av.

– Nyligen flyttade jag och min sambo till en ny lägenhet, vilket möjliggjorde för mig att få ett eget arbetsrum.

– Här förvarar jag kamerautrustning, rekvisita, kostym och en massa papper och pärmar. Att ha ett eget rum för min skaparkraft känns helt fantastiskt. Det finns en dörr att stänga, och jag vet att det är foto jag ska tänka på när jag är där.

Det som fick mig att kontakta Beata är en kraftfull bild jag såg på nätet av en slump. En kvinna står stadigt förankrad mitt i en skog. Hon bär en klänning i sprakande rött. Den breder ut sig, tar plats, flyger runt henne. Hon tittar stadigt in i kameran genom en bubbla.

– Bilden heter Finding Peace och är en oerhört positiv bild, säger Beata. Bubblan visar att hon sätter gränser, att hon markerar sin integritet. Det är som att hon säger: "Hit men inte längre". Bubblan utgör gränsen mellan henne och yttervärlden.

– Vi har alla behov av att sätta gränser mot omgivningen, men det kan vara väldigt svårt att tala om eller förstå.

Bli ett med tillvaron

Temat gränssättning är det samma som i bilden Serenade for Solitude, men här har Beata närmast sig ämnet ur en annan synvinkel.

– I nattbilden tänkte jag på att bevara den inre kärnan, att hålla fast vid sig själv i en värld där man lätt kan gå vilse, förklarar Beata.

– I den röda bilden visar jag styrkan i att sätta egna gränser, både i relationer och mot sig själv. Det ger kraft och frihet.

Beata utvecklar en stund det viktiga i att

vara sann mot sig själv och att våga säga nej till människor och situationer man inte trivs med. Att göra det man inte vill, kanske för att man tror att omgivningen förväntar sig det, leder säkerligen till att man ångrar sig när man blir äldre.

– Och ingen kommer att tacka dig för att du stått ut eller mått dåligt.

– Jag försöker ständigt påminna mig om att inte rusa på för att komma från en punkt till en annan. Det har mamma lärt mig.

Innan vi skiljs tittar vi på bilden "Letting go", ett silvergrått foto där en kvinna tycks vilja springa ut i havet och smälta samman med det. Fotot är ett självporträtt taget på Bali.

Vid den här tiden genomgick Beata en jobbig period med motgångar. Bilden uttrycker en längtan efter att kunna släppa taget om allt, att bara kunna springa ut i det okända och låta livet skölja över sig. Att bli ett med tillvaron, med det som sker, och att kunna omfamna det i trygg förvisning att allt är mycket gott. □